

НІНА ФІАЛКО

ХОЧУ В ТАРАСЮКІВКУ

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

УДК 82-311.4
ББК 84 (4 Укр) 6
Ф84

Фіалко Н.І.

Ф84 Хочу в Тарасюківку : роман / Н. Фіалко. — Тернопіль : Богдан, 2014. — 320 с.
ISBN 978-966-10-1724-4

Цей соціально-психологічний роман — ще один ракурс осмислення сьогодення. Авторка захоплює і точно відтворює життєвий шлях типового представника покоління, яке формувалось у тисяча дев'яťсот вісімдесятих, намагалось і вижити, й нажити статки в дев'яностих...

Непросте і трагічне становлення українця, який волею обставин опинився тоді в Москві. Нелегкий вибір постав перед ним нині...

УДК 82-311.4
ББК 84 (4 Укр) 6

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-1724-4

© Фіалко Н., 2014
© Навчальна книга — Богдан, 2014

ВСТУП

І знову нас зачаровує, втягує в свою неповторну стихію, не відпускає до останньої сторінки новий роман тернопільської письменниці Ніни Фіалко. Тепер це — сімейна сага з інтригуючою назвою «Хочу в Тарасюківку». Як і попередні книги знаної авторки — «Зламани жоржини», «Небезпечна межа», «Родинні гріхи», «Повертайтесь, журавлі, додому», «Дві обручки», «Кохання з першого погляду», «Примарне щастя», «Ріка життя», «Гніздо для зозулі», — останній за часом написання твір приваблює насамперед досконалим знанням того, що передає і висвітлює літераторка. Її прозу живлять воістину невичерпні джерела життя. Сумлінності Н. Фіалко у доборі, вивченні й аналізі фактичного матеріалу, його цілеспрямованому осмисленні та інтерпретації можна тільки по-доброму позаздрити. Скажімо, під час праці над цим романом на робочому столі авторки (точніше, в її комп'ютері) можна було побачити і план Москви, і карту Сибіру, і меню ресторану, й атласи рослин та порід собак, не кажучи вже про посібники з психології, історії та політології. Ніна Фіалко максимально точно передає реалії життя, не фальшивить навіть у дрібницях, тому її прозі беззастережно віриш. Звичайно, при цьому авторка залишає за собою право на домисел, але її літературні фантазії — цілком обґрунтовані, надзвичайно достовірні, я б сказав навіть, інколи правдивіші, ніж життя з його викрутасами і химерами, бо — логічніші.

Так само ретельно, як факти, письменниця досліджує психологію героїв, прагне передати їхні характери у розвитку, тому виведені на тлі суспільно важливих подій образи — не ходульні носії певних рис, чим часто грішать сучасні автори, а повнокровні особистості — у роздумах і сумнівах, муках сумління та мріях про поліпшення особистого й громадського, а відтак і в добрих та поганих вчинках. І тому не сумніваєшся, що зображені в романі люди наче вихоплені пильним оком авторки з потоку життя. Їм віриш, їх любиш, поважаєш чи зневажаєш, а головне — вони живі, такі самі реальні, як той,

хто має щастя гортати сторінки цього літературного твору, що, до того ж, характерний динамічністю сюжету, калейдоскопом подій, напруженістю дії... А це незаперечна ознака таланту оповідача.

І ще одна характерна особливість романів Н. Фіалко: відтворені у них події, розмисли героїв при читанні неодмінно проектуєш на себе. Сторінка за сторінкою — й уже ти розв'язуєш ту чи іншу проблему, що пече літературних типажів, разом з ними тебе мучить совість, ти захлинаєшся від образи чи піднімаєшся на крилах радості. А таке перелуння думок — незаперечна ознака таланту авторки, котра, залишаючись прихильницею традиційного стилю письма, вміло вплітає у канву оповіди й діалоги, й внутрішні монологи, й описи природи.

Звичайно, прискіпливий критик знайде, до чого «причепитись» у цьому творі. Але повірте: коли перегортаєш останню сторінку роману, а відірватися від нього дуже важко, — з його героями не хочеться розлучатися, і розум, і серце прагнуть знати, як склалась їхня доля. Тож чекаємо від умудреної багатим життєвим досвідом і загартованої нелегким випробуванням літературної популярності Ніни Фіалко продовження теми й нових творів. Дай їй, Боже, здоров'я та ще більшої наснаги до письменницької праці!

Богдан МЕЛЬНИЧУК,
член Національної спілки
письменників України,
заслужений діяч мистецтв України,
лауреат літературно-мистецьких премій
ім. Братів Богдана і Левка Лепких,
Іванни Блажкевич,
літературних премій ім. Ірини Вільде,
Григорія Сковороди,
міжнародних літературних конкурсів
«Коронація слова» та інших.

Сонце стояло вже над верхівками дерев і починало припікати. Була друга половина травня, але в цих місцях, де оселилося молоде подружжя, весна лише почала вбирати дерева у зелень, а землю вкривати первоцвітами. Прокинувшись, Станіслав згадав, що збирався поїхати сьогодні з дружиною до Угри на базар, щоби придбати молодих курей. Неохоче підвівшись, відчув біль у голові. «Знову гості сурогатом почастивали! Навіщо я його пив?» — картав себе за вчорашню нестриманість до алкоголю.

Поки закипав чайник, застелив ліжку і вийшов на подвір'я. Вдихнув на повні груди п'яного, із запахом хвої та квітів повітря, і відчув, як головний біль поступово відступає. «Яка краса навколо! Живи і радій, що маєш можливість насолоджуватись усім цим!» — всміхався, вихлюпуючи з цеберка на себе холодну воду. Високого зросту статний чоловік середнього віку погладив високе чоло і розчесав поріділе волосся. Пригадав, що вчора вночі ніби була гроза, чи то йому наснилося? Глянув на стежку, але поваленого дерева не побачив. «Мабуть, добряче ввечері перебрав, якщо згадати не може», — подумав. Розтирав тіло рушником і воно наповнювалося силою та енергією.

Відколи Станіслав переїхав сюди, не переставав дивуватися місцевим мешканцям, які після вечірнього застілля вранці встають і, ніби нічого й не було, беруться до роботи. Чи то вони вже адаптувалися до такого способу життя, чи в них виробився імунітет до алкоголю, бо не чув, щоб скаржилися на головні болі. Станіслав не хотів видаватися слабаком перед новими сусідами, тож у їхній компанії випивав нарівні з усіма, але інколи боліла голова. Рятував міцний чай, до якого вже звик, як до найкращих ліків у таких випадках.

Навсібіч оглянувся й зауважив, що на подвір'ї не видно дружини і пес кудись запропастився. Вікторія намагалася за жодних обставин не порушувати основного правила, яке

Мухін довів Вікторію до дверей, за якими стояла його машина, і раптом згадав, що барсетка з грішми залишилися в кабінеті на столі. В будь-яких випадках він пам'ятав про неї, а це ніби полуда на очі впала. Добре, що вчасно згадав, а то довелося б ніч не спати, переживаючи, чи хто не поцупив. Поки Вікторія хиталася перед дверима, Мухін, повертаючись до кабінету, в коридорі ледь не нашттовхнувся на адміністраторку Надю. Вона бачила, як Вікторія топила «горе» коктейлями, але не запримітила, щоб та йшла додому. Кабінет Мухін зачинив на ключ, а де ж поділася жінка? Надя заглянула на кухню, до комірчини, але Вікторії там не було. Зустрівши захеканого начальника, вирішила простежити за його діями і побачила, що він допомагає жінці сісти в авто. Набралася сміливості, хоча була не з боязливих, підійшла до них і, не приховуючи роздратування, насварила Вікторію:

— Нализалася, що вже ноги не несуть!/? Ану вилазь! Ще не вистачало, щоби шановний Лев Борисович мучився з тобою!

— Та що ви, Надіє Олексіївно, яка мука! Не можу ж я її залишити у такому стані, — виправдовувався Мухін. — Підвезу додому, і все...

— Невелика пані, може й пройтися, тут недалечко. Відвідувачів у барі зараз мало, то я проведу її додому, — мило всміхнулася Надя, перекреслюючи Мухіну плани на вечір.

Дужа жінка силоміць витягнула з машини Вікторію, взяла її під руку і вони, не оглядаючись на спантеличеного Мухіна, рушили поміж будинками. На вулиці хміль із голови Вікторії вивітрувався швидше, ніж у приміщенні, і поки дійшли до під'їзду, вона вже майже твердо стояла на ногах.

— Чого це ти напилась і куди з Мухіним зібралася? Якби Стас довідався, то обом непереливки було б, — зауважила Надя, відмикаючи двері квартири.

Щойно двері прочинилися, на Вікторію вистрибнув пес і взявся облизувати їй обличчя, не звертаючи жодної уваги на Надю.

— Він чужим, мабуть, і тапочки приносить... — усміхнулася гостя, проходячи повз собаки до кухні.

Лише почувши чужий голос, пес сів на порозі й кілька разів гавкнув, ніби привітався. Надя в цій хаті була не раз, то, мабуть, упізнав її. А коли сіла, то й Честер примостився біля неї, тицяючи мордою в руки, щоб погладила.

Надія Олексіївна справляла враження бідової жінки і, здавалося, нічим її не здивуєш. Рано залишившись сиротою, вісімнадцятирічною, поїхала з групою геологів аж на Далекий Схід — шукати корисні копалини. Ніколи не розповідала, чи вдалось їм щось у тих сурових краях важливе знайти, але школу життя дівчина пройшла справжню. Навчилася виживати у важких природних умовах без елементарних умов. У чоловічому колективі молоденькій привабливій дівчині довелося пережити й непрості стосунки. Бо вона, повернувшись із експедиції, до чоловіків почала ставитись із неприхованою зневагою, навіть із ненавистю. Жінки, котрі хоч раз зазнали насильства від чоловіка, називають себе феміністками, бо до кінця життя не можуть забути приниження. Надія, мабуть, тому й потоваришувала з Лідою Петрівною, що та віддавала перевагу також жіночому товариству, ігноруючи чоловіче. Ніхто не знав достеменно про справжню причину, яка змінила її погляди, але щось таки сформувало в ній риси характеру, не притаманні сучасній жінці. На посаду адміністратора, що займала, Надя підходила добре, бо не боялася п'яних відвідувачів, поводитись із ними безцеремонно, а це додавало їй авторитету і серед них. Зовсім по-іншому поводитись в близькому товаристві, куди її часто запрошували навіть Тарасюки. Майже про кожний випадок, про який розповідали за столом, вона мала відповідний анекдот, що змушував навіть серйозні розмови переводити в жарти. Після кількох випитих із чоловічим розмахом чарчин, Наді вручали гітару, і жінка вправно взявши кілька акордів, затягувала модну на той час пісню «Как упоительны в России вечера...». Всі розмови відразу затихали, і присутні приєднувалися до її приємного

шавшись. Не любив безпідставних звинувачень, особливо від тих, кому найбільше довіряв.

Вранці Стаса розбудив телефонний дзвінок. Незнайомець повідомив, що хоче подивитися на садибу, виставлену на торги. Задав кілька уточнюючих запитань і пообіцяв у другій половині дня навідатися для огляду. Стас прибрався, щоб справити на покупця гарне враження, і дуже хвилювався. Ніби не садибу мали купувати, а його сватати. Господи! Які тільки думки в голову не лізли! Дорога до траси вже підсохла, різнотрав'я вкрило землю, навіть у квітнику, закладеному ще Вікторією, розпустились первоцвіти.

Після попереджувального дзвінка Стас зустрів купців на трасі, бо жодного вказівника не було. Про напис «Тарасюківка» в оголошенні не написали. Не розсипав перлів перед незнайомими людьми, а при огляді йшов за ними слідом і коротко відповідав на запитання. Найбільше гостям сподобалася баня, і вони довго перешіптувались, оглядаючи її довкола. Після скрупульозних оглядин посідали під берізками за столом і почали домовлятися про остаточну ціну. Станіслав хвилювався, бо не любив торгуватися і ніколи не збивав ціни на те, що сам купував. Платив завжди стільки, скільки просили. Вважав, що людина повинна зважено підходити до будь-яких торгів і знати ціну товару. Покупець виявився із тієї самої когорти, що продавець, бо недовго торгувався, мабуть, радше для годиться. Коли остаточна сума була узгоджена, сказав, щоб господар готував документи для оформлення угоди. Купча відбулася через місяць і Станіславу не залишалося нічого іншого, як готуватися до виїзду.

Шкода було залишати насиджене місце, але внутрішній голос заспокоював і кликав у дорогу. Останній тиждень у садибі Станіслав провів із родиною. Ліда Петрівна за звичкою прогулювалась лісом, а Аркадій з батьком кілька днів рибалили. Улов виявився слабеньким, ніби річка також хотіла заспокоїти, що нема за чим шкодувати.

— Куди ж мені поткнутись? — запитав Станіслав, поглядаючи на сина.

— Ти тепер вільна пташка, тож вибір за тобою, — ухилився від незручного запитання Аркадій.

— Знаю, що я вільний, але мене цікавить саме твоя думка, — наполягав батько.

— Ліда Петрівна не заперечує проти твого повернення до Москви. Ти тепер при грошах, поселяйся з нами, а надалі час покаже.

— Грішми я з вами поділюся, не хвилюйся, — заспокоїв сина Станіслав. — А чим доцільніше зайнятися, щоб прибуток мати і вам не заважати?

— Навіщо ображаєш? Ти ніколи мені не був і не будеш зайвим. Усі незгоди залишимо в лісі й спробуємо порозумітись. Є дуже привабливий проект, який може тобі сподобатись, але для його здійснення необхідно жити в Москві. Познайомлю тебе з цікавими людьми, і ти переконаєшся, що я знаю твої здібності, — всміхнувся Аркадій. — А я тебе підтримаю.

— Мати кличе до України, тому мені дуже складно прийняти остаточне рішення, — признався Станіслав.

— Вибір завжди за тобою, маєш час подумати, — заспокоїв його син.

Після прощальної святкової вечері ще довго сиділи під беріzkами, згадуючи минуле і боячись заглядати у майбутнє, бо кожен розумів, що людина планує, а Бог керує.

Вранці тещу і сина Станіслав спровадив до Москви, а сам залишився чекати на нових господарів. Обходив свої, тепер уже колишні володіння й дивувався, що відчуження в душі настає швидше, ніж він сподівався. Оглянув кожне деревце, посаджене його руками і почув, як ніздрі лоскоче терпкуватий запах набубнявілих бруньок, які ось-ось бризнуть назустріч сонцю листом і квітом. Вродять перші плоди, але він їх уже не бачитиме, а так мріяли з Вікою дочекатись...

Галаслива компанія з'явилася на кількох машинах наступного дня. Станіслав запросив друзів нового господаря обмити покупку й показати їхні нові володіння. Після недовгого екскурсу Станіслав заніс до авто особисті речі й поклав ключі на стіл, ніби відлучаючись на кілька днів до Москви. Здивовані гості тільки знизали плечима, а дехто навіть покрутив пальцем біля скроні. Але Стас вдав, що нічого не бачив, бо давно навчився всім прощати в надії, що і йому колись буде прощено. Гречно попрощавшись із гостями,

побажав їм веселої забави і вирушив у дорогу. Їхав не поспішаючи, милувався стіною зеленого лісу, що простягалася на багато кілометрів обабіч дороги. Чи доведеться повернутися ще колись у ці, на перший погляд привабливі краї, але сурові для їх мешканців? Не хотів загадувати наперед. Незабаром в Юхново роздоріжжя і Стасові треба прийняти відповідальне рішення, куди повернути: дорога вправо веде до Києва, а вліво — до Москви...

Літературно-художнє видання

ФІАЛКО Ніна Іванівна

Хочу в Тарасюківку

Роман

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Богдан Мельничук*
Редактор *Ірина Дем'янова*
Обкладинка *Аліни Воронкової*
Технічний редактор *Оксана Чучук*
Комп'ютерна верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 25.08.2014. Формат 84х108/32.
Папір офсетний. Гарнітура Times. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 16,8. Умовн. фарб.-відб. 16,8.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців виготівників і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м.Тернопіль, 46002
Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com, www.bohdan-books.com

ISBN 978966117244

